

25- Truyện Trưởng Giả Hàm Hương Thỉnh Phật

Một thuở nọ, Đức Phật ngự tại khu lâm viên Kỳ-đà Cấp cô độc thuộc nước Xá-vệ.

Bấy giờ, trong thành có một vị trưởng giả tên là Hàm Hương, là người có vô lượng tài bảo, không thể tính kể; bảm tính hiền nhu, biết kính tin Tam bảo. Ông thường tự suy nghĩ: “Thân ta và những tài sản vật báu vốn là hư vọng không thật, như bóng trăng dưới nước, bóng nắng lúc trời nắng... không thể giữ được lâu bền”. Nghĩ vậy xong, trưởng giả đến chỗ Phật, đánh lễ dưới chân Ngài rồi lui đứng sang một bên, bạch:

–Con muốn thiết trai cúng dường Đức Phật và chúng Tăng, cúi xin Phật nhận lời.

Đức Phật liền nhận lời. Trưởng giả trở về nhà, sửa soạn các thức ăn ngon rồi nhờ người đến bạch Phật:

–Thức ăn đã dọn bày đầy đủ, cúi xin Đức Phật biết cho đã đến giờ.

Lúc bấy giờ, Thế Tôn đáp y, ôm bát dẫn đầu các Tỳ-kheo đến nhà vị trưởng giả thọ trai.

Đức Phật và chúng Tăng thọ trai xong, trưởng giả rất vui mừng; ông ngồi trên chiếc ghế nhỏ đối trước Phật khao khát được nghe pháp. Đức Phật liền nói pháp cho trưởng giả nghe bằng nhiều cách. Tâm ý trưởng giả được mở tỏ, nhân đó trưởng giả phát thệ nguyện rộng lớn:

–Nguyện đem công đức căn lành cúng dường này, đời sau con được thành Chánh giác, độ khắp chúng sinh như Đức Phật không khác.

Trưởng giả phát nguyện xong, Đức Phật liền mỉm cười. Từ trên mặt Phật phát ra ánh sáng năm màu, ánh sáng này nhiều quanh Đức Phật ba vòng rồi trở lại nhập vào đánh Phật.

Bấy giờ Tôn giả A-nan bạch Phật:

–Như Lai là Bậc đáng tôn trọng, Ngài không bao giờ mỉm cười một cách vô cớ, vậy có việc gì khiến Như Lai mỉm cười? Cúi xin Ngài nói rõ cho chúng con được biết.

Đức Phật hỏi A-nan:

–Nay ông có thấy trưởng giả Hàm Hương sắm sửa các món ăn ngon cúng dường Đức Phật và chúng Tăng không?

A-nan bạch Phật:

–Bạch Đức Thế Tôn, con có thấy.

Đức Phật dạy:

–Nhờ công đức căn lành cúng dường này, nên trong chín mươi kiếp ở đời vị lai trưởng giả không bị đọa vào địa ngục, súc sinh, ngạ quỷ, được sinh lên cõi trời, cõi người, thọ hưởng sự vui sướng và thân sâu sau cùng được thành Bích-chi-phật, hiệu là Hàm Hương, hóa độ chúng sinh nhiều không thể tính lường. Vì vậy nên Ta mỉm cười.

Lúc ấy các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, đều vui mừng thực hành.